

CHEMAREA

TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL:

Pe un an Lei 360—
Pe un jumătate an Lei 180—
Pe 3 luni Lei 100—

REDAȚIA:

Cluj, Strada Regina Maria No. 11. — Telefon 13-31
ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria No. 19. — Telefon 10-86.
Correspondența administrației: Căsuța poștală 76.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA
ADMINISTRAȚIA ZIARULUI

CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 11

Biserica și politica.

Nici odată nu s'a simțit atât de arzător nevoia colaborării tuturor factorilor, cari formează temelia unui stat național ca tocmai în aceste grele clipe de răspântie și dezagregare socială.

Judecând obiectiv activitatea guvernelor ce s'au succedat dela unire încoace, trebuie să recunoască și cel mai incarnat politician, că pentru consolidarea internă și armonizarea intereselor generale în cadrul statului național nu s'a făcut *absolut* nimic, mai mult chiar, grație politicii feroce de subjugare, dictată de interesele înguste ale partidelor hărăpețe, *am ajuns la învrăjbirea și antagonismul între provinciile alipite și patria-mună.* Guvernele vizate pot avea trista satisfacție că au lucrat „metodic”, și au reușit să stăpânească provinciile în chestiune fără ardeleni, bucovineni și basarabeni. Cu nerușinare, cinism brutal și arme neleale s'a lucrat *contra* contopirii sufletești și deci *contra* consolidării naționale.

Este straniu că tocmai partidul liberal, care pe hârtie a monopolizat toate înfăptuirile evenimentelor naționale și-a făcut un crez politic din călcarea în picioare a legitimitelor noastre deziderate și drepturi, nesocotind, voința clară și interesele atât de evidente ale provinciilor alipite. Lipsa de tact și politeță, bruscarea evoluată până la brutalitate, politicianismul orb și sălbatec, scaldat în ura blestemată, se desprinde din opera de guvernământ a acestui partid. Dela O. Goga, eroul ideii naționale, până la Ionel Brătianu se întinde un lanț înfințit de atenitate la adresa consolidării naționale; și dacă primul și-a asigurat pe veci gloriosul titlu de călău al Ardealului, dl Brătianu este atentatorul necontestat la înfrățirea tuturor românilor.

Partidul liberal a fost primul care, văzând că nu poate dezbinda pe ardeleni, a încercat să producă disensiuni pe chestii religioase și tot lui îi revine întâietatea pactizării practice și efective cu minoritățile.

Nu ne mai miră deci, că după începuturile timide ale partidului liberal, dl O. Goga, tatăl minorităților, și-a făcut de cap, așa cum îl indemnă expansivitatea poetică,

In acest cap — *un arsenal de arme contra ideii naționale* — s'a clocit încă în „exilul” plăcut dela Paris, monstruosul plan al desbinării românilor ardeleni *prin intrigi de ordin bisericesc.* Noul atentat criminal în contra unității noastre sufletești era să fie executat, din meschine interese personale, chiar de acela care a jurat că nu va face niciodată confesionalism. Sinistrul rol,

menit dlui Vasile Goldiș, îi mărește cu atât mai mult culpa, cu cât dânsul a servit o viață întreagă o biserică creștină, care urmărește înfrățirea, nu învrăjbirea poporului.

Și se susține că chiar capii unei biserici ar fi părăsit pentru a servi interese și combinații de partid, calea de frățescă colaborare între cele două confesiuni românești, acel glorios exemplu dat de Metropoliții Șaguna și Meșianu.

Nu găsim cuvinte destul de aspre pentru înfierarea gestului regretabil căci el nu înseamnă nici mai mult și nici mai puțin decât: *țărârea bisericii în arena politică, provocarea războiului religios.* Dzeu să-i ierte și istoria să-i judece pe cei ce au vrut această sfășier!

Până atunci însă noi nu putem privi împasibili jocul cu focul al acestor domni, deoarece nu vrem nici tribunalele inchizitoriale nici domnia lumească a papilor ca aceea a lui Alexandru Borgia, nici intrigării jesuite, a tot puternice, nici Rasputini; dar nici chiar slabe imitari. Protestăm cu toată energia *contra* scoborării bisericii în câmpul de luptă al politicianismului infect și cerem categoric ca biserica să-și vadă de treburile ei, de nevoile atât de urgente ale credincioșilor și de combaterea sectelor periculoase. Biserica să fie de fapt, pe lângă armată, stâlpul țării și să contribuie din răspuneri la pregătirea sufletească a românilor pentru momente decisive, și să nu lucreze la aprofundarea prăpastiei începută de guvernării de tristă memorie.

Suntem îndreptății a cere ca biserica să redevie *patrimoniul întregii națiuni, nu al unor partide,* suntem în drept a cere acest neamestec al capilor bisericesti — oricărei confesiuni ar aparține — pentru că vedem cum intelectuali s'au ridicat în evoluția lor naturală deasupra preocupărilor de diferențe dogmatice, cu adevărat microscopice între cele două confesiuni românești. Intelectuali nu mai sunt azi deplin mulțumiți cu nutremântul sufletesc al religiei, îndestulitoare pentru un popor primitiv. Ei caută și doresc mai mult în religie, în rit; și ce nu găsec în biserică își clădește fiecare individ în suflet.

Iar la masse am văzut cum ele nu mai urmează azi sfatul dat de păstori satelor, cari ar încerca să îndemne poporul — la ordinul unor episcopi din ambele confesiuni — să urmeze un partid politic neubuit de ei. Politica a distrus în foarte multe sate armonia dintre turmă și păstor și de multe ori

îndemnul preotului era un mijloc sigur de insucces pentru partidul protejat de el.

Oare nu această lipsă de încredere și de patriarhală armonie a ușurat vorba: „popa nu-i al nost”, și a deschis ușa sectelor antinaționale și dezagregante?

Evoluția și revoluția bisericelor se face în intervale foarte mari, dar pregătirea acelor prefaceri se grăbește prin atitudini greșite și amestecul forțat în preocupări nereligioase.

Biserica s'a îndepărtat la noi prea mult de popor. Nici odată n'a fost mai mare lipsă de vindecarea sufletească a poporului, ca în aceste grave clipe de refacere națională. Așa nu mai poate merge. Drumurile bătătorite de liberali și averescani duc la dezastre.

Să ne strângem rândurile, să îndreptăm ce alții au stricat și apoi să clădim. *Avem nevoie de operă constructivă, trebuie să ajungem și vom ajunge la consolidarea națională, prin armonie confesională.*

Nu mai după găsirea echilibrului intern vom putea proceda la soluționarea tuturor problemelor de ordin economic,

financiar, administrativ și social, și abia atunci la consolidarea externă.

La această operă de consolidare națională invităm capii bisericilor românești, rugându-i să-și ia exemple din nobila emulație a marilor lor înaintași, devotați exclusiv cauzei românești.

Să nu reedităm frecările din trecut dintre Sibiu și Blaj, să nu ne vânam reciproc sufletele credincioșilor pentru că nu numărul, nu cantitatea credincioșilor dă tărie unei biserici și unei credinți, ci puterea și puritatea însuși a credinței.

Să nu uităm că situația geografică ne este din punct de vedere strategic și politic extrem de precară.

Singurul sprijin și apărător al acestor granițe ni-l dă armata, iar pentru ca aceasta să aducă bucuros suprema jertfă, opera pregătirii și oțelirii sufletești trebuie să revină aproape exclusiv bisericii.

Să scoatem dar armata și biserica din frământările politice spre binele neamului, înflorirea țării și întărirea creștinismului. Încă nu e târziu, dar nici timp de perdut nu este.

„Chemarea”

Unde vom ajunge?

Ultima silnicie comisă asupra cetățenilor prin așa numitele alegeri sunt o puternică semnificație asupra moravurilor politice ce vor trebui urmate. Ele vin să confirme atitudinea noastră dela început, când ne-am înrolat ca simplii luptători pentru ideile profesate de vechii conducători în Ardealului.

Pretendenți poporul a condamnat cu voturile sale politica oportuniștilor de situații profitabile lor, peste tot românii sau pronunțat *contra* politicii de căpătuială proprie în dauna țării și a alegătorilor.

Față de această semnificație spusă cu atâta hotărâre de alegătorii ardeleni, generația tânără are o datorie de onoare să continue și să adâncească tot mai mult lupta începută.

Guvernul averescan din trecut a început activitatea sa cu o remarcabilă doză de popularitate, pentru că în timpul scurt cât i-a fost guvernarea trecută să rămână înstrăinat de voința și încrederea masselor. Partidul liberal n'a fost niciodată un partid de masse, ci în disprețul masselor populare și cu ajutorul forțelor oculte a putut reuși ca să se cotoască la conducerea țării. Prin trădare și prin disprețul celui mai elementar constituționalism s'a întâmplat ca partidul averescan osândit de țară și mort în cadrele-i proprii, să i-a din

nou conducerea țării.

Nimic mai firesc decât că asemenea guverne să nu urmărească decât căpătuiala, ghiftuirea partizanilor pentru menținerea cadrelor, nimic mai natural decât ca întreagă țara să fie considerată de ele că o moșie spre exploatare pentru scurta durată cât o au în stăpânirea lor. Întreagă activitatea lor se rezumă la satisfacerea partizanilor, la valoarea aparențelor, iar restul e o comedie de guvernare prost reușită, când fiecare face experiențe legislative asupra corpului de cobay nenorocit și răbdurii al țării.

De aci întreagă nenorocirea ce persistă să plutească asupra acestei țări. Suntem țară bogată cu cea mai proastă valută, suntem un popor recunoscut ca inteligent cu cei mai mulți analfabeti, plătim cei mai mulți funcționari pentru că treburile să meargă mai prost ca ori unde, suntem stat învingător fără ca să putem dobândi vre-un credit nici la străini și nici la aliații noștri de eri, suntem țară cu cele mai multe legi și fără legalitate. Mii și mii de pacosti ne pândesc la fiece pas și totuși țara e o vlawie la dispoziția guvernelor și nici unul dintre guvernanți nu-și adună mințile'n cap. Din școală se face politică, din administrație instrument politic, din biserică, din armată, din justiție,

din funcția ce o are unul sau altul se face numai și numai politică, iar din politică, un laborator de experiențe fără a doua zi.

Intreaga noastră activitatea pe terenul funcțiilor de stat și politice se rezumă la singura formulă: Ești sau nu partizan al guvernului? Ai sau nu legături la Ierusalim? Dacă da! Poți munci sau să nu muncești, nimeni nu te întreabă poți fi om cinstit sau tâlhar de drumul mare, tot una e. Caziere judiciare se deschid și se închid după cum interesele de partid reclamă. — Totul pentru partid, nimic pentru țară.

In asemenea împrejurări, degeaba e munca onestă și grea din zori până în noaptea a bietului nostru țărăn. Degeaba sunt bogățiile țării și toate valorile noastre de orice fel. Nici aurul Californiei n'ar putea mulțumi lichelele Eldoradoului nostru politic.

Care va fi viitorul țării noastre? Priviți starea de azi și ocupați-vă cu ce-a de acum 6 ani, faceți un scurt bilanț al degenerării noastre din acest timp scurt, observați curba continuă a declinului nostru sub toate raporturile și răspunsul este dat. Suntem pe cale să devenim ultimul stat al Europei.

La luptă . . .

Ziarul „ALBA-IULIA” publică în numărul ultim, următorul apel către tinerimea din județ:

O întâmplare de pe malurile Someșului.

Acum vreo 10 zile, reporterii din Cluj au însemnat în carnetul lor un fapt divers, cu semnificație simbolică însă pentru psihologia vieții noastre publice. O femeie bătrână, cu părul destrăbălat în vânt, cu hainele stropite cu rachiu s'a aruncat, de pe pod, în vârtejul înspumat al Someșului galben. Lumea lărmuitoare care își plimba recreația timpului liber în apropierea fluviului, ciulindu-și atenția la un tipăt înfiorător ieșit din adâncurile de spaimă ale unei fetițe, apropiindu-se de mal și surprinzând un cap de femeie cu părul cărunt învărtindu-se circular în valuri, a izbucnit în strigăte desnădăjduite, lansând pe aripile moi ale vântului, chemări de ajutor.

— Ajutor, ajutor, ajutor!

Și aceste strigăte debandadei sufletești, amestec de spaimă și lașitate, galopau în văzduhul aurit de seninătatea razelor oblice ale soarelui. Alții cu mintea înspăimântată de ochii holbați și mari ca un dop, spintecau liniștea morții cu apelurile de ajutor:

— Vardist, vardist, vardist! Se îneca o femeie!

Cățiva au fugit să telefoneze după „Salvarea”, alții frângeau mâinile de milă, și o doamnă cu părul de argint și ochii de doliu, a leșinat în pulbere.

În răstimp capul femeii se confundase în apă, și numai rochia ei umflată ca o beșică de porc, rotea cu nesimțire în cercul vârtejului vișios.

În acest moment, când totul părea pierdut, un Român, tânăr la chip și la îndrăzneală, s'a desprins din mulțime, aruncându-se în valurile furioase și tăindu-și, cu mâinile înnot, drum către femeie. Apa se împotriva adversă, hainele i s'au umezit deabinelea și deabinelea și ghetele pline de apă, ca niște ghiulele, îl trăgeau la fund. Măntuitorul presumtiv nu știa să înoate bine și se părea că valurile îl sortesc unui destin comun cu femeia. Lumea adunată grămadă pe mal nu contenea cu strigătele ei de ajutor, și telefoanele zbârneau nervoase. Tânărul înflăcărat de urletele mulțimei, strângându-și în mănunchiu toate sforțările supraomenești, a atins rochia femeiei, a înșfăcat-o și a târât o la mal.

Încadrând acest fapt divers veridic în vârtejul frământărilor noastre politice și cojindu-o de elementul trecător și nesentimental, vom înțelege că întâmplarea aceasta, cu tot convoiul ei de dramă și ridicol, simbolizează configurația sufletească a vieții publice.

Inchideți-vă pe o clipă ochii. Treceți retrospectiv cu amintirea peste viața noastră publică, și mărturișiți-vă rezultatul. Proiectați-vă apoi gândul pe ecranul viitorului.

În parlament vor da busna iarăși toți nechemații, traficantii și samsarii. În parlament se vor lăfăi iarăși imperținente toate nulitățile scoase din aritmetica cabalistică a legii electorale, repa-

rată prin siluirea urnei, prin degradarea conștiinței unor magistrați și prin mobilizarea violențelor sângeroase. Va rămuna iarăși flășeta corzilor vocale, se va întinde iarăși ca un mucegaiu destrăbălarea intelectuală și morală. Guvernamentalii nu se vor îngriji iarăși pe nevoile alegătorilor, guvernamentalii vor fi iarăși indiferenți față de necesitățile obștești, guvernamentalii își vor garnisi din nou buzunarele.

Gazetele vor face iarăși ceace au făcut sub liberali. Vor protesta, vor înregistra abuzuri, vor cere sancțiuni, vor biciui cu cuvinte da plumb piele tuturor nemernicilor. Și zilele vor trece și murdăriile vor curge în râurile României.

Toți cetățenii se vor tângui. Limuzinele somptuoase încărcate de neamurile puternicilor zilei, ne vor arunca iarăși praf în ochi. Praful de pe străzi, praful obrăznicilor, praful tuturor minciunilor. Și noi ne vom boci iarăși și noi ne vom revolta iarăși cu brațele încrucișate.

De șapte ani de zile mulțimea vede toate potlogăriile câte se fac. De șapte ani știm că țărănimea este brutalizată și stoarsă, că demnitatea funcționarilor este umilită, că jaful în banul public e o dogmă, că noțiunile morale se spălăcesc și că haita necinstiților sfășie cu maxilarele arbitrarului cinstea, legalitatea și viitorul acestei țări. Și de șapte ani nu facem altceva decât ne smulgem desperați părul din cap. De șapte ani de când țara este târâtă în vârtejul morții, izbucnim în strigăte de ajutor și zbârnam telefonul. Și de șapte ani de zile nu înțelegem că vremea tânguitorilor a trecut și că acțiunea noastră trebuie să se însire în marș de jertfă, dacă vrem ca țara aceasta să trăiască. Vor înțelege în sfârșit, vom înțelege noi tinerii intelectuali, meseriași, comercianți și țărani, vom înțelege cu toții glasul țării, cel puțin astăzi?

Miile de tineri din acest județ să ne răspundă. Nu cu strigăte! Țara e sătulă de strigăte! Nu cu lașitatea tânguirilor. Țara s'a săturat de grămada tuturor lașităților. Să ne răspundă dacă au încredere în viitorul acestei țări, în simțul acestei țări, în simțul istoric al oaselor anonime care au creat această țară, și în programul palmelor bătătorite de muncă. Să ne răspundă dacă au încredere în dd. Maniu și Vaida, cari și-au dovedit românismul nu astăzi, când trădătorii și renegeții de eri sunt mari și tari în țara aceasta nefericită. Și dacă au încredere, să vie în rândurile „Chemării tinerimei române” și să lupte alături cu ceilalți tineri hotărâți, din celelalte colțuri ale Ardealului! Nu cu bocete, nu cu tânguiri ci cu pumnul faptei până vor strivi capetele tuturor fripturistilor de eri, de azi, și de mâine, și până ce vor face cea mai mare revoluție, care se poate face în țara aceasta românească: respectarea și aplicarea legiilor.

ARMATA

Azi un caporal, mâine un general!

Un caporal lovit de un brigand electoral!

Toată tragedia armatei se ascunde în această întâmplare, bizară la aparență, epizodică, neînsemnată la prima vedere, și totuși fantastică, dureroasă, revoltătoare! Un caporal al M. S. a fost palmuit de către un ticălos, ordinar, un inconștient și mizerabil bătăuș electoral în serviciul unui guvern de o mie de ori mai infam, mai vinovat, mai inconștient decât el, și care ca culmea neobrăzării și-a acordat porecla de „guvern al Maiestății Sale”. Da, imposibilul s'a întâmplat, cazul a fost relatat cu amănunte incontestabile de către fostul ministru liberal Ciurculescu.

Și caporalul a primit palma în poziție de drepti, nemiscat, ca un cedru, ca un împărătesc stejar, cu foaia strănu în ochi, cu pieptul asemănător unei mări agitate, scrâșnind din dinți și înclăștând pumnii, dar atâta tot. Arma n'a săgetat pe sluga lui Scarpia, baioneta nu s'a înfipt în pânțele-i scârboase, pumnul înclăștat n'a trăznit imbecilului sbir guvernamental: *disciplina de fier pătrunsă până în cele mai ascunse fibre s'a afirmat în forma ei cea mai superbă.*

Putem striga în lumea mare sus și tare, mândri și încrezători: până când în armată trăește acest spirit de disciplină, nu ne temem de vijelia unui război viitor, nici de dușmanii interni: Și totuși, o adâncă tristețe ne cuprinde, căci un caporal al M. S. a fost lovit în obraz, *în obraz zic*, de către un brigand al guvernului M. S. poporului maghiar, zicem noi, și acest nemarnic n'a fost exterminat în secunda următoare. Este straniu, mintea-ți stă în loc, ne mai pomenit!

Domnilor guvernanți, vă strigăm cu indignare și revoltă disperată ca să se pună în funcțiune și timpanele Dv. groase: Un caporal al M. S. a fost lovit în față cu palma unui fabricant al Dv. de majorități, și că acest fapt constituie cea mai monstruoasă fărâdelegă, care numai prin streang se poate ispăși. **Din acest fapt glăsuște toată umilinta la care este supusă cea mai sfântă instituție a țării: armata și uriașa tragedie a unui întreg popor.**

Domnilor guvernanți, palmuirea acestui eroic caporal nu se poate considera ca un epizod, ca ceva trivial și efemer, căci palma a urzicat obrazul întregii armate, inclusive a șefului ei suprem. În împrejurările date, un soldat care poartă uniformă M. S., — simbolul armatei, — fiind palmuit de un derbedeu oarecare în decursul executării serviciului său, **ofensa se răsfrânge asupra întregii instituții și atunci derbedeul trebuie linsat împreună cu acei dela care a pornit ordinul idiot, de a se pune armata sub conducerea agenților electoralii.** Palma a răsunat în primul rând pe obrazul D-tale cinstit, D-le General Mircescu, și mai ales pe al D-tale gloriiosul comandant al și mai glorioaselor armate dela Mărășești, dl General Averescu, care ai ținut mai deunăzi o morală atât de strașnică și mișcătoare majorităților, și tocmai de aceea, noi tinerii dela „Chemarea” cari formăm rezervorul viitorilor eroi anonimi, vă cerem cu ultima energie: **Dați satisfacție caporalului ofensat, ștergeți pata pe care sluga Dv a lipit-o pe fruntea ridicată a armatei, trântind la urma lor pe autorii criminali.**

Iar tu, iubite camarade, care poate ai ținut piept dușmanului în tranșee veritabile, stăpâneșteți mâhnirea, cugețând că palma a căzut pe obraji nerușinați și radioși de victoria electorală a guvernărilor, **în frunte cu doi generali și cu poetul porcăriilor naționale, Octavian Goga.** Ținuta ta nu poate fi privită altfel, decât ca o gloriificare a

disciplinei, o manifestare de educație militară, de care numai mândru poate fi cupul ofiteresc.

Și vă rugăm pe Dv. d-lor ofițeri, străjerii ordnei și fundamentul țării, să turnați în sufletul ostașilor și acea mândrie militară și bărbătească, ca atunci când nemernici se pretează la asemenea îndrăzneli, dacă nu arma — căci nu merită glonțul — dar pumnul oțalit să zdrobească mizerabila creatură a atentatorului, fără scrupul, fără milă.

În fine, tot spre tine ni se întorce gândul, viteazule caporal, și-ți mărturisim că din jenă sinceră și considerațiuni nu ți-am trecut aci numele, tu rămâi însă pentru noi eroi necunoscut, și te asigurăm, că dacă nu acuma, în orice caz nu peste mult generația noastră ți va procura satisfacția cuvenită.

Și altă dată, în asemenea împrejurări, să nu uiji de ce ți-a dat Dumnezeu doi pumni zdraveni, iar regele uniformă falnică și armă bună.

Azi un caporal, mâine un general.

Gândiți-vă d-lor ofițeri asupra perspectivelor strălucite, gândiți-vă, unde mergeți; meditați asupra salvării prestigiului armatei, de care-și bat joc buruenile politicianismului infect.

Azi un caporal, mâine un general.

I. Gr.

Dovezile teroarei electorale.

Nu-mai încapă nici o îndoială, că alegerile prezidate de Goga-Cameleonul au fost cele mai sălbatice și că guvernul a teozizat pe alegători prin jandarmi și armată. Iată confirmarea oficială după Universul:

„Consiliul, în urma propunerii ministrului de interne, a hotărât să dispue iertarea de amenzi electorale a tuturor alegătorilor, cari n'au votat, fie că au fost împiedicați de jandarmi să se apropie de localurile de vot, fie că n'au voit să se ducă la vot, ca să înfrunte mânia agenților electori și a jandarmilor.

„Toate procesele de amenzi electorale vor fi suspendate și clasate.”

Dar cea mai strașnică dovadă a amestecului armatei în vâltoirile politice și a patimilor electorale ne-o da scrisoarea unui căpitan, publicată în „Cuvântul” No. 485 din 2 Iulie a. c. din care redăm fragmentul de mai jos.

„Nu se poate odată pentru numele lui D-zeu, să se facă lucru curat și cinstit? Am ajuns mai rău ca în Rusia să ei dela gura unuia să dai altuia.

Am început să credem că nu mai suntem în țara românească. făcută de noi, ci într-o țară din centrul Africei.

Nu vă jucați cu focul domnilor guvernanți! Să vă ferească D-zeu să mai dați ochii cu ofițeri inferiori acei cărorora le datorăm situația ce o aveți.

Și acum, pentru viitor, o lecție ofițerilor inferiori.

Așa vă trebuie, vă meritați soarta.

Ați schingiuit țărani în alageri, i-ați oprit dela vot, ați arestat și maltratată oamenii politici cu inimi curate și suflet cinstit, ați falsificat exprimarea reală a țării, ați furat urnele și le-ați măsluit în fovoarea acestui guvern ca acum să-și bată joc de voi. Voi i-ați întărit situația, tot voi trebuie să răbdați. Dela o țară care poate suporta pe Octavian Goga ca ministru de interne și centru de greutate al unui guvern, nu vă puteți aștepta mai bine.

Trebuia să prevedeați acest lucru și să nu vă fi pretat, să faceți jocul unui guvern care n'a avut alt gând decât să-și fabrice prin orice mijloace o majoritate parlamentară, în dosul căreia să-și facă ce vrea, ceace vedeți că se întâmplă tu voi toți.”

O tristă figură.

Istoricii de mult au făcut constatarea că la bătrânețe, aprigii luptători ai ideilor cari erau în vârsta bărbăției, se leapădă de trecutul lor, retractează ideea — fătul lor sufletească — pentru care și-au cheltuit toată energia unei vieți cinstite.

Nu trebuie multă cunoștință de fiziologie ca să afli cauza acestui fenomen, atât de trist din punct de vedere moral și educativ. Înbătrânirea organismului aduce cu sine la cei mai mulți și micșorarea facultății mintale și în special a curajului de luptător și promotor.

Astfel de cazuri s'au relevat mai ales pe câmpul de luptă al științei cu religia. Cei cari au făcut excepție, cu bun nume au fost remarcați. Darwin și Haeckel sunt amintiți ca unii cari nici la cea mai înaintată vârstă nu s'au lăpădat de ideile generoase propagate în cursul vieții lor.

Păstrând proporția și pe alt tărâm, putem să ne mândrim și noi cu astfel de suflete tari. Dar ne-a fost dat să avem și noi, și să se înmulțească dela o vreme încoace bătrânii senili cari își cântă *palinodia* lor și spurcă un trecut frumos, pentru care ei însuși în primul rând ar trebui să aibă mai mult respect, ca să poată pretinde să-i respectăm și noi bătrânețele.

Astfel de gânduri și sentimente m'au recercat, când am cetit broșura pamfletistă a dlui **dr. Ioan Suciu Arădian și Partidul național român**, care preamărește pe noul său șef: Vasile Goldis, și pe sine însuși, batjocorind partidul național și pe conducătorii lui din trecut și din prezent.

Vrând să facă a se crede, că arădianii și bănățenii se aflau și în trecut în desaccord cu ardelenii, actuala mișcare goldistă ar fi numai o continuare a frământărilor din trecut și reluarea conducerii efective a partidului național din mâinile conducătorilor ardeleni.

Iată-ne dar certați nu numai confesionalicește, dar și pe tărâmul geografic-economic. Fecundă idee și teren bogat, neexploatat încă de abilitii trăgători de sforă!

Nu ne vom ocupa însă acum de teoria risale, căruia încearcă să-i dea și o justificare înaltă cu argumente din domeniul concepției materialismului economic (nu degeabă sunt fripturiști, le convine de minune această concepție!), ci să rămânem pe celălalt câmp, ideologic, unde lucrurile se pot fixa mai bine.

Di Suciu a avut în evoluarea sa o

linie oabă și crescândă, până în 1920. Tot cu ce se mândrește, cade în acest răstimp: fost deputat în parlamentul ungar, fost ministru, organizatorul reg. Horia, ca să amintim numai cele mai luminoase puncte, asupra cărora stăruie și D-sa. De atunci încoace nimic de remarcat, ci numai de retăcut! L-am văzut pe rând trecut la averescani, apoi la țărăniști, ca să revină iar la partidul național al fripturiștilor. Pe semne a avut oareșcareva muștrări de conștiință și s'a bucurat că poate reveni la o pseudo-maică.

Nu cred că ar exista o mai tristă figură, căruia soarta batjocoritoare i-ar fi rezervat atâtea surprize și i-ar fi corectat mai aspru.

Dânsul era doar președintele faimoasei Comisiuni de unificare ca la scurt timp să-l vedem la antipod, în contra unificării cu furca, Gzele păcate și crudă răsbunare. Iar mai nou, l'am văzut pe lista senatorială a județului Arad, alături cu muncătorul de valahi, Barabás Béla, în contra căruia ducea pe vremuri acele lupte frumoase congregaționale cari iau făcut cinstă atunci. Cu acel Barabás, care nu numai atunci, pe vremurile urgiei maghiare, i-a amenințat și insultat încât inimosul său șef, Goldis a leșinat, dar care și acum, în aceeași propagandă pentru scaunul senatorial al României-Mari, a batjocorit în moduri cel mai trivial neamul românesc. E drept că — din motive electorale — nu s'a referit la scumpii noștri bănățeni, ci numai la iobagii puturoși din Basarabia, de cari noi ardelenii am fi mai apropiați. Poate că aceasta-i servește de consolare și aceasta va fi cauza că nu va cere invalidarea soțului de pe lista senatorială.

Pentru aceea pe lângă toată durerea ce am simțit-o la noua desbinare, am trădat de satisfacție, când am văzut că oilar prezentul i-a aplicat cea mai crudă lecție, iar nouă cea mai deplină justificare.

Un astfel de om sucit, n'are dreptul să-și ia aere de purificator și să facă aspre imputări tinerimei române. Ar trebui să se cufunde în neantul tăcerii și a remușcării.

Babele ce fac atâtea gură? Ardealul, Banatul și arădianii au decis. Vom rămâne pe lângă bărbății noștri, cari cu toate „greselile“ ne dau exemple de caractere adevărate: Vir plane Romanus. *Câmpeanul.*

CAMERA

— Ședința din 30 Iunie —

Cuvântarea deputatului național Dr. Aurel Dobrescu.

Pactul „Pătimirii electorale“.

D. Dr. Aurel Dobrescu, povestește apoi diferitele înscenări create de organele guvernului, cadidadaților opoziției.

D. Brânză, primul candidat pe listă, a fost arestat din ordinul prefectului pe motiv că face propagandă anarhică! La fel s'a procedat cu ceilalți candidați ai partidului național.

La Făgăraș — continuă oratorul — am fost arestat cu forța de jandarmi și dus la Sighișoara. Au vrut să mă lege de teamă ca să nu evaderez din automobilul care mă transporta la Sighișoara. De ce am fost arestat? Pentru că făceam propagandă republicană! (Ilaritate la opoziție).

Casa în care am stat a fost asediată de 50 de jandarmi și tocmai după două zile am fost citat la tribunal. Pe drum

iarăși am fost arestat de aceeași jandarmi.

In județ s'a răspândit zvonul că am fost aruncat în Ott, pentru a descuraja pe alegători.

— Majoritatea întrerupe.

D. Dr. Aurel Dobrescu: Noi avem mai mult drept să vorbim aci fiind aleși pe cale legală, nu ca d. cu sprijinul baionetelor, — căci înainte de a se unifica legea electorală, ategerile au fost unificate prin baionetă. (Apl.)

Sistemul aceasta este profund regretabil, cu atât mai regretabil eu cât văd că se permanentizează.

Măsele însă vor reacționa: sunt destule indicii care ne fac să credem, că pe zi ce trece puterea de rezistență a cetățeanului se îndrăjește, conștiința lui politică prinde a se limpezi. (Apl.)

Frați Unguri!

Cum ar trebui să mulțumească fostul poet al pătimirii naționale Ungurilor pentru că au mântuit cu voturile lor guvernul.

Numele îmi este împletit — cred eu — în istoria țării. Ajunge atât! Nu vreau să mai păstrez în fundul sufletului nici o reminiscență a luptei de desrobire a românilor ardeleni. Nu-mi este greu acest lucru. Căci azi nu mai simt nici o tragere de inimă pentru dătinile trecutului și faptele strămoșilor mei, oricât de frumoase ar fi fost ele odinioară, azi pentru mine nu pot servi nici la un caz ca izvor de inspirație și cu atât mai puțin ca fir de urmat al politicii mele interne. Cred, și sunt convins, că și voi, iubii mei frați, de idei și cultură, admiteți, că nu este nici o înjosire omenească în faptul, de a te renega de tulpina din care ai răsărit, când e vorba să plăci agitatorilor iredențiști din România, pe umerii cărora ai intrat în parlamentul țării românești.

Sunt un progresist! Și cred că niciodată n'am desmîntit prin graiul meu, scrisul ori faptele mele, acest lucru.

Astăzi, în 1926, am dus evoluția ideii progresiste atât de departe încât o viață de om în ochii mei holbați europenește nu valorează nimic.

Principiul medieval, că fiecare om este răspunzător de faptele sale săvârșite, l'am șters din toate codurile. Cu bucurie constat în același timp, reînvierea concepției moderne a vendetei și a altor năravuri asemănătoare, cari tind toate la răzbunarea păcatelor semănate pe pământul în care m'am născut, de către partidul național în frunte cu Maniu, Vaida, Popovici și Vlad.

Eu, prietenul vostru iubit, Octavian Goga, marele meșter al imoralității politice din țară, vă rog cu stăruință să aveți încredere în mine.

Căci ascultați-mă! Nu mai este un om în România — afară de Alcibiade-Goldis bineînțeles — care să se știe poetic înflăcără pe chestia ideii naționale și să-și ceară iertare atât de politic și civilizat pentru indignarea de eri.

Sunt mare crai politic, asta o recunosc chiar și adversarii mei neîmpăcați din partidul național.

Căci cine dacă nu eu, am dat României un Alcibiade modern, în persoana fratelui meu de tradare Vasile Goldis?

Atenianul Alcibiade, cel mai ambițios om politic al timpurilor vechi a trăit adevărat între anii 450—404 înainte de Chlistos, ceea ce nu ne împiedecă pe noi românii, cari iubim la nebunie exotismul, să-l copiem.

Alcibiade, a fost un om politic talentat, ambițios și imoral.

Toate însușirile atenianului afară de talent, le are și amicul lui Barabás Béla, unchiul nostru Laczi bácsi.

Cunoașteți povestea lui Alcibiade. Atena se lupta cu Sparta. Alcibiade în fruntea atenienilor ieși biruitor în primele lupte. Când și-a pierdut favoarea alor săi, în prenoaptea unui atac, a trecut de partea Spartanilor, desvăluind acestora toate tainele și scăderile fraților săi, cu cari trăise și cari îl ridică-se atât de sus.

Dela spartani, Alcibiade cel vechi a trecut la împăratul perșilor, dușmanul năinduplecat al neamului grecesc.

Sfârșitul lui, ca al tuturor acelor cari sunt stăpâniți de porniri puțin nobile sufletești, a fost tragic.

A murit în surghiun. Departe de țara pe care a deservit-o, uitat de prietenii, pe cari i-a tradat.

Nu cred, că, amicul meu, istoricul Karácsonyi Lános episcopul rom.-cat. al Orășii-Mari să fi găsit o mai bună asemănare.

Deci iubii mei frați unguri, Bethlen, Ungron, Bernády și ceilalți, când vedeți, că destinele țării românești, sunt încredințate în mâinile unor astfel de exemplare antice de oameni (căci din oameni ca noi e compus întreg guvernul, afară de generalul Averescu, care nefind introdus în registrele morților, mai figurează încă cu numele și ciocul printre cei vii) nu puteți să aveți motive de îndoielă, în bunele noastre intențiuni față de voi.

Eu nu sunt supărat nici pe Szele Béla. Oameni cari au curajul să insulte un neam ca cel românesc și pe Regele Ferdinand al României, Familia Regală și tot ce au valahit mai scump, au fost totdeauna admirabili de poeți.

Barabás Béla și Balogh precum și amicul României Tornya Gyula sunt victimele calomniei opoziției, deși ei au tot sprijinul meu.

Regret numai că din cununa, care vrea să încoroneze Carpații, lipsește prietenul românilor ardeleni Urmanczy Nándor, Windischgrätz, Eckhard, episcopul Ravasz László și alții.

Contele Bethlen a primit instrucțiuni pentru aducerea lor în țară.

Nu descurajați. Vreamea nu e departe și ve-ți avea miniștrii voștri.

Căci precum v'am spus, sunt un progresist incorrigibil!

Românii ardeleni și în deosebi tinerii intelectuali dela „Chemarea“ îmi spun că sunt om cu sufletul înăcrit și hain, un ministru cu creier îngust și un politician nemernic.

Calomni!

Căci judecați voi, (ungurii) ca reprezentanții celui mai cult popor din țară, dacă un om ca mine, pentru care patriotismecele cele mai sfinte, neamul, steagul, credința și faptele strămoșești nu mai cântăresc aproape nimic, pentru care nici o apostasie n'a fost prea dureroasă care a speculat și compromis ideea națională fără nici o remușcare, este un om cu suflet mic? Este un politician care face rușine țării românești, este un politician nenorocit cum susțin tinerii ardeleni dela „Chemarea“...?

Martori îmi sunt memoriile sfinților Árpád și Györffy căror mărețe figuri mă îndeamnă în toate acțiunile mele față de voi, că iubirea mea este sinceră și adevărată.

Al vostru devotat

Goga Oktávián

román kir. belügyminiszter

Conștiința dlui prefect

La baia de vară a orașului s'a prezentat prefectul Călușiu secundat de subprefectul Simu, se zice ca să intervină ca dnul Vaida și dnul St. C. Pop să nu facă propagandă între consilierii turmentați de țuica dată din partea guvernamentalilor, sub paza jandarmilor și polișiștilor. Bineînțeles în același timp nega că se dă beutură consilierilor.

Dar iată că apare o damigeană plină de țuică adusă de doi servitori ai restauratorului din parc.

Tras la răspundere prefectul a zis printre altele „sunt conștiu și am conștiință“.

Atunci, unul dintre tinerii cari însoțeau pe membrii partidului național arătând spre buzunar a zis: „conștiință“. Gestul a fost observat de dl prefect care a exclamat: — „Indiferent ce conștiință“.

Răspunsul, admiteți, a fost concludent.

O. Bal.

Situația politică

Parlamentul minorităților antiromânești s'a deschis cu fastul obișnuit. Frac, toalete de bal, trăsuri la Deaumont, emoții, aplauze, succes guvernului. Până când 100 aplaudă, pot fi împușcați doi și pot suferi 10 milioane. Nu?

Validările curg, totuși guvernul a „rugat” stăruitor pe dnii Szelle Béla și Barabás să-i facă serviciul bun de-a renunța la mandate. Imboldit de opoziția românească, guvernul vede că ar duce prea departe fraternizarea cu înjurătorii coroanei și neamului românesc, de aceea rugămintele fierbinți ale ostăvitului subsecretar minoritar pentru a se demite din onorifică slujbă de deputat al Țării românești.

Maurul și-a făcut slujba, maurul poate pleca!

Sperăm însă că ministerul minoritarilor nu va îngădui să plece maurii cu mâna goală.

Partidul liberal a ținut să condamne prin glasul dlui Duca, recitatorul poeziilor liberale (vezi conferința despre ideologia partidului liberal etc.) teroarea și abuzul de slăntuit de guvern în alegeri.

Acum că adevărul alegerilor liberale și activitatea acelui guvern a dispărut din memoria oamenilor cari nu vreau să învețe din trecut, liberalii se cred îndreptățiți să facă din nou pe apărătorii legilor (călcate de ei), a constituției (nesocotită de ei), cu un cuvânt să cânte poezii politice.

Declarația dlui A. C. Cuza, — nu a fiului de domnitor din timpul alegerilor — arată că dsa înțelege să abstea de la punctele programatice, imposibil de realizat pentru un partid de guvernământ, pe care totuși le-a susținut în adunări populare.

În București dogorește soarele, asfaltul se topește sub călcăi, gâtlejurile deputaților aleși de minorități se uscă; funcționarii din ministere se pregătesc la băi, viața politică intră în vacanța de recreație și meditație, atât de necesară pentru cristalizarea noii situații politice, create de cel mai slăbănog guvern care vreodată a fost în România întregită.

Aelit.

Cronica veselă.

Fizionomia Parlamentului baionetelor.

Instalarea trași-împinșilor. — Ultima fază din farsa constituțională.

Vâna de bou a spintecat pentru ultima dată văzduhul, sărutând cu ardoare spatele electorilor maturului corp, și apoi s'a coborât misterul nopții, tăcerea și tristetea, iar corpul democrației batjocorit, profanat și mutilat oribil, îmbrăcat în giolgiul funebrei mușamale a fost îngropat de viu.

Baionetele și vâna de bou și-au făcut datoria cu prisosință, cu vârf și indesat. Rezultatul faptelor lor eroice și al glorioaselor lupte a fost trimis sub scutul nopții în așa zisul parlament ca „monstră fără valoare”. La desfacerea parchetelor asistau cu „infrigare” dl Goga-Cameleonul, Dr. h. c., generalul Averescu-Don Quichotte și „semidoctul triumfător” Goldiș, aceasta din urmă ca *administrator delegat al fripturiștilor*. Emoția ce se reflecta pe fețele lor trase, subliniată de gesturi și exclamațiuni nervoase, evidenția grava nemulțumire, cauzată de proasta calitate a „mărfii”. Avariata... distrus... o ruină... o nulă... se auzea neconținut sentința experților. Îndesebi dl General Don Quichotte a rămas neplăcut surprins de cece a eșit din urnele guvernamentale, și-și făcea cruce în toate felurile, rugând pe Domnul să-l lumineze, dacă acești „liliputani politici” sunt produsul baghetei magice a colegului său Tavigoga și creaturile baionetelor. Fiecare exemplar avea câte o tăbliță la gât, indicând numele și porecla, proveniența (transfug din tabăra cutare, trădător primogenitură, recidivist notoriu, fripturist în ultimul grad etc.) naționalitatea, limba maternă (dacă vorbește) hrana (dacă e rumegător — de idei și coepții. — a bine înțeles) și alte amănunte prețioase de ordin de tratament. Da. Se mai arăta temperatura și soiul pottelor fiecăruia și în fine capacitatea stomacului.

Ca adevărată nostimadă, fripturiștii erau signați cu tuș pentru cearșafuri, rezistent contra oricărei influențe fizice, chimice sau supranaturale de a șterge pata trădării, (voiam să zic signoul etern), fiecare fiind prevăzut cu un lanț de care alărna un ciolan lustruit purtând deviza „odață și să mor” (friptura

era de mult roasă) și ca notă cu deosebire distinctivă, răspădeau un miros de friptură, în plină descumpunere, al dracului de penetrant. Ambasadorul Sa-vu-Pfui Sa-Vu-Trecui a ținut cu orice preț, ca în amintirea istoricului congres de la Sibiu să fie special marcat cu canuna „marilor coarne de bou”. În orice caz caracteristice, că începând dela banca ministerială până la ultimul servitor, ca culme chiar și minoritarii, și-au astupat vârtos organul mirositor, căci duhoarea era insuportabilă. Această operațiune s'a săvârșit în mod discret și occidental, pentru ca să nu se supere dl Goldiș și Silvios Friptomir. Gurile rele afirmă că dl Lăpădatu și Lupaș au leșinat, trebuind să fie transportați în stare gravă la Institutul Moașelor. Dl. Vintilă, hienă bătrână oțelită, savura cu nările larg deschise adorabilul parfum și zâmbea semnificativ. Altcum taica Averescu. Dânsul, grație clarviziunii politice, și-a dat subit seama că lucrările „vanei de bou” sunt cu deosebire periclitate din cauza defectului organic al friptomiristilor, și a ordonat imediat ca în fiecare zi de ședință să se aducă în incinta camerei, cu trenuri-*navetă exprese*, direct din Farmacia Manta, Cluj, câteva zeci de cisterne de parfum „*Quelques Fleurs*” iodobenzonat, iar după fiecare ședință (?) să se desinfecete atmosfera. Celor slabi de suflet li s'a ordonat măști de gaz. Chiar când scriem aceste rânduri aflăm știrea tragică că o domniță delicată din asistență a sucombat, asfixiată de miros. Măsurile erau deci pe deplin justificate.

Dl Averescu să indoia că cu acești „lei” va putea apăra „câmpul vast de inactivitate” și atunci dl Goga, zâmbind ironic, puse turma în ordine de bataie și comanda astfel: „Rădeți” și toți rânjau... „La vot!” „Hands ouf!”, și ca prin farmec toți ridicau mâinile, rămânând inmarmorii... „Urtați!” și ocacofonie asurzitoare de zgomote baby-loniene făcea să tremure cupola parlamentului. „*Reprezentanții muși ai națiunii, majoritățile docile și disciplinate*”, recomanda dl Goga, plecându-se cu un gest bufonăresc până la picioarele Ge-

neralului, iar în cele din urmă sări cu o mișcare comico-gravă și bătându-și pieptul umflat grăi astfel: *Opera mea, ein Puppenheim.*

Minoritarii au fost așezați în capul fundului, cu toate că le cuvenea frontisciul, reprezentând firma adevărată a guvernului „vanei de bou”.

Deshiderea parlamentului a fost într'adevăr un admirabil și hazliu spectacol gratuit. Asistența a avut o zi de neuitată amuzare. Bieții spectatori se tăvăleau de răs, văzând scele tragi-comice. Fericiții bucureșteni nu se mai pot privi în față, bufnindu-i răsul la chiar amintirea spectacolului.

Ca încheiere dăm câteva fragmente din comunicatul oficial al d-lui Pamfil Seicaru: „Am văzut abstracțiile numerice ale voturilor plasticizate în vasta colecție de aleși ai nației. Proaspeții anonimi și oratori în nume colectiv sunt primiți cu priviri îngăduitoare de către

funcționarii camerei și de ușieri. Se orientează cum pot, dibuiesc W. C. și respiră bucuroși la bufet.” Și d-lui C. Gongopol: „*E destul să mergi la cameră și să te uiți la timbrul de intelectualitate lpsiș pe numeroase frunți, care parcă s'niște plicuri galbene puse la postă fără se aibă vre'o adresă*” (numu-iitoare caracterizare!) și cari totuși au ajuns la destinație în felul arătat de noi, împreună cu cei 60 aleși minoritari, cu cari d-l Averescu se va înțelege prin *semnalizare gesticulară. Iar asupra acestei vaste colecții harababuriene, reprezentând selecționarea și erarhia valorilor „ideală”, planează frântura de răs sadic, cinic, triumfător și mefistofelic al celui mai mare dușman al unității noastre sufletești, gătitorul ideii naționale, și asasinul eroilor dela Ruși. O. Goga. Dumnezeu să-l bată!*

I. Gr.

FRIPTURI

Căutam în provincie bucătari specialiști în fripturi! Să le știe „pregăti” pe jar sau la grătar, cu paprică și piper. Preferim fripturi cu subiecte locale!

Aventurile familiei fripturisescu

Poveste de pe timpul guvernării generalului cioc de vată.

Dedic această talmăcire plină de tălo, nepopului Silviu Trădătorul.

Uncheșul dela minister.

A fost odată o familie de fripturiști compusă din unchiul, domnul Gold-Isafur, vărul acestuia Lopăs-Guzgănescu și șogorul lor Lapădă-Șobolăniu.

Nepoții lor erau Silvius, juncanul, Sa-Wu-Pfui Sa-Wu-Trecui și victorei Roade mult.

Servitorimea lor se compunea din bucătarul Tavi Gogolescu, ficior în casă: Căluți-cap-de-măgăruș, muziclon de curte: Țapu Gabonaș Vaszi, ușier: Monstru-transfugu de L. A. N. C.

Or li s'a întâmplat acestor stimabile rozătoare niște aventuri atât de neobișnuite, dragii mei nepoți, încât nu mă pot împotrivi dorinței de a vi le povesti și vouă.

Asta se petrecea într'o țară frumoasă pe vremea când și dobitoacele grăiau.

Pe atunci, parese, toate făpturile vii erau supuse legilor metempsihozei. Nu vă îngroziți de acest cuvânt: asta înseamnă că era o scară a creațiunii, ale cărei trepte fie-cine trebuia să le străbată rând pe rând, spre a ajunge la cea din urmă și să-și ocupe rândul în omenire.

Astfel se năștea moluscă, devenia pește, apoi broscui, pe urmă patrupe, după asta bărbat sau femeie. S'au alt exemplu: se năștea cățeluș-gol, devenea juncan, apoi căluț cu coddă de măgăruș, pe urmă țap, apoi monstru-fripturist, după asta subsecretar de stat s'au ministru.

După cum vedeți, trebuia să evolueze dela starea cea mai primitivă la starea cea mai desăvârșită. Totodată se putea întâmpla să se scoboare iar scara, datorită răutăcioasei înrăuriri a vr'unii vrăjitor. Și atunci ce mai viață tristă! După ce ai fost om-ministru, să devii iar stridie! Din nenorocire astfel de vrăjitori se aflau în țara aceea, era om cu trup de porc și cap de om, iar altul cu trup de om și cap de șobolan.

Mai aflați că aceste diferite prefaceri se înfăptuiau cu ajutorul duhurilor.

Cel mai mare duhovnic locuia într'un oraș foarte frumos, care se numea Șobolanopolis. Acest oraș era așezat în

regatul al cărui nume, să mă iertați, l-am uitat, dar nu-i nici în Europa, nici în Asia, nici în Africa, nici în Oceania, nici în America — deși este undeva!..

Ca toate orașele, Șobolanopolis are străzi, piețe, bulevarduri, dar aceste bulevarde, pieți și uliți sunt mărginite de minunate fripturi și brânzeturi, în chip de case. În ele s'au săpat apartamente, camere în caturi-caturi. Aci viețuiește numeroasa populație de șobolani, guzgani și fripturiști golani și nesățui.

Putea să fie Luni, orele 11 noaptea. În familia guzganilor era mare ferbere, se plimbau prin oraș foarte neliniștiți, pentru că locuitorii din satele vecine le aprinsă pucioasă sub nas; cât pe aci să piară cu toții. Deodată duhovnicul cel mare își tuă în mână toiagul fermecător, se întoarse cu fața spre muști și cât ai da în palmă familia celor trei fripturiști de peste munți se transformă în guzgan-șobolani.

Unchiul Gold-Isafur se făcu un guzgan-limbric cu capul indesat în partea de desubt a spatelui vrăjitorului cu trup de porc și cap de om.

Vărul Lopăs se făcu un țipar cu puternicul ghimpe al căpăcelului său, înghesat în dosul vrăjitorului cu trup de om și cap de șobolan.

Numai șogoru Lapădă-Șobolăniu are într'u cântă dreptul de a se tângui, deoarece el n'a ajuns de cât la o metamorfoză nedeplină. Lui i-a crescut o coadă de măgar și aceasta coadă de măgar îi pricinuește o mare desnađejde. În zădar vrea s'o ascundă... Tata Vintilă o scoate mereu afară.

Sărmanii, acum își așteaptă iarăș retransformarea! „Oh! Doamne ce vremuri, ce moravuri!”

Răspândiți

„CHEMAREA”

tinerimei române apare în 10.000 exemplare.

Cele mai bune ghetе moderne și Orthopedice se confecționează la

CHIOREANU

Str. Memorandului 22